

Sánta Miriám

ELŐSZÖR

amióta nem vagy
most álmodtam veled először
ebben a tagadásban létezel

hogy a múltkorit bepótoljuk
a kést és villát visszaviszem

jó, akkor még vágok hozzá
mormolod a telefonba
és én tudom, hogy a tál fölé hajolva
óvatosan beleaprítod
ami a kezekben van
én pedig újra öt éves vagyok
a torkomban dobog a szívem
az ajtó előtt

amióta nem vagy
a kanadához nem tudok hozzányúlni

MÁRCIUS

a szeretett testet a földre helyezik
a halomban korhadt deszkatörmelék
az alsótól akit két hónappal ezelőtt

a tányér szélén egy otthagytott
mákos bejgli
a konyhában káposztáskocka
szaga terjeng de a szoba ajtaja csukva
mögötte válik a félig korhadt fából az

amire nem is számítottunk
amikor fölemeltük az avarból
arra sem számítottunk hogy
egy hét elteltével a földcsuszamlás
okozta agyagos oldalba faragott
arcot elmossa az eső de végül
az elveszett házkulcsot mégis
megtaláltuk egy apró bucka aljában

az árpád csúcsot magánterületté
nyilvánították szerencsére a sárga
tavaszi héricset még nem
vastag kerekű biciklik szántják
az oldalt gyantaillatú tűlevelek
között és pont úgy fut
keresztül egy köves sáv a bükkön
mint ahogy a sáros kabátban ügyködő
férfiak ejtenek sebet a föld kérgében
a betonlapok között

néhány agyonhasznált kötéllel
engedik le az ismerős anyagba
az arcot egy idő után elmossa az eső

